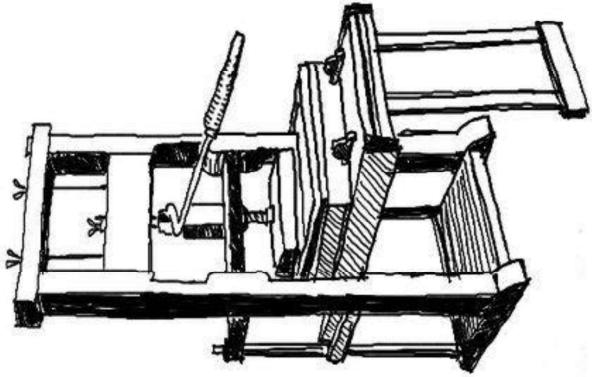

ANARKISMO MATXINOARI
BURUZKO OHAR BATZUK

Jatorrizko testua: - *Insurreccional*

«Algunas notas sobre Anarquismo Insurreccional»

Itzultzalea: - *Tributon*

«Anarkismo Matxinoari Buruzko Ohar Batzuk»

Testua kopiatzea eta erreproduxitza gomendatzen da, betiere
etekin ekonomikorik ateratzeko asmorik ez badago. Ez dugu
jabetza intelektualean sinisten. Norbaitek impresio gastuak
baino gehiago eskatzen badizkizu fanzine hau lapurtu.

Kontaktua:

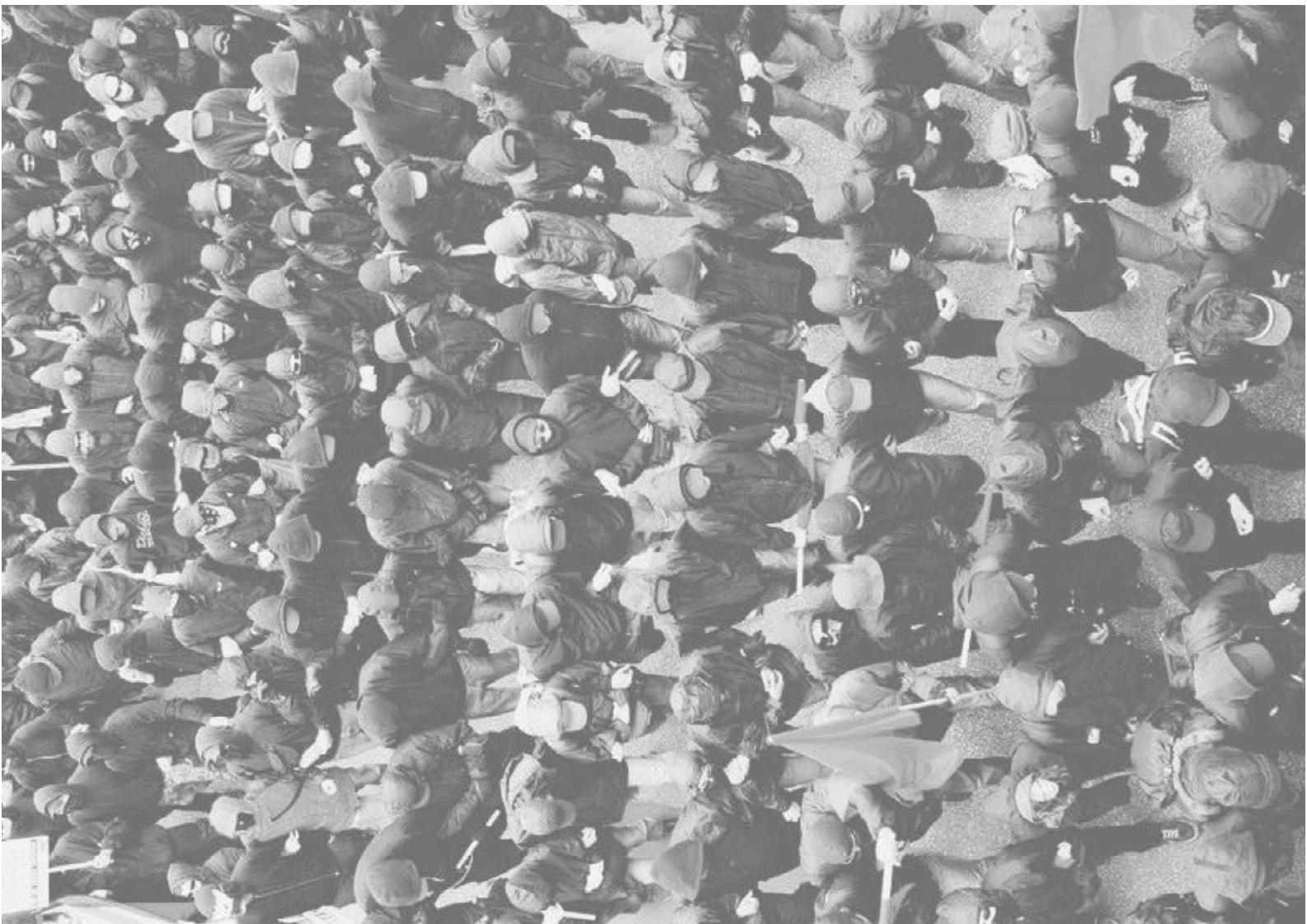
estraperiodistri@protonmail.com
<https://estraperiodistri.noblogs.org/>

2020, udaberria.

Irakurri eta pasatu!

Nortasun eta zapalkuntza zehatzetan oinarritutako erakunde iraunkorrek, kideak exagutzeko, elkar zaintzeko, zapalkuntzen funtzionamendua hobeto exagutzeko, ekarpen teorikoak egiteko, eta gizartearren arreta lortzeko balio duten arren, antolakuntza hauen eraso ezak eta botereari zein gizarteari egiten dizkioten eskaerek erreformistak bilakatzen diru, nahiz eta horizontalki antolatu eta diskurtso zorrotz, erradikal eta iraultzaileena izan. Bestalde, kidetasunean oinarritutako erasorako antolakuntza informal eta puntualak, zapaltzen duena erasotuz iraultzaren atera jotzen du boterearen normaltasun ekonomiko eta sozialarekin apurtuz.

ANARKISMO MATXINOARI
BURUZKO OHAR BATZUK

7. INDIBIDUALA ETA SOZIALA: indibidualismo eta komunismoa, arazo faltzua.

Indibidualismoaren onena eta komunismoaren onena hartzen dugu.

Matxinada norbanakoek egoera behartu eta arautuekin hausteko duten nahiarekin hasten da, gure bitzitzaz egokia iruditzen zaigun moduan sortzeko dugun gaitasuna berreskuratzeko nahiarekin. Horretarako, ezinbesteko da haien eta euren bizi-baldintzen artean dagoen bereizketa gainditza. Pertsona pribilegiatu gutxi batzuek existitzeko baldintzak kontrolatzen dituzten lekuak, norbanako gehienentzat ezinezkoia izango da benetan existitzea euren erabakiak hartuz. Indibidualtasuna ugaritu egin daiteke, baldin eta bizi-baldintzetara iristeko parekotasuna gizarte-errealtitate bat den. Eskuragarritasun berdintasun hori komunismoa da; eskuragarritasun horrekin norbanakoek egiten dutena eurengatik eta euren inguruoengatik mugatuta dago. Beraz, ez dago berdintasun edo nortasun impliziturik benetako komunismoan. Nortasun bat edo berdintasuna bilatzera behartzen gaituena egungo sistemak imposatutako rol sozialak dira. Ez dago kontraesanik indibidualtasunaren eta komunismoaren artean.

Anarkismo matxinoa ez da arazo sozial guztientzako irtenbide bat, ez da ideologien eta iritzien merkatu kapitalistaren artikulu bat, baizik eta Estatuaren nagusitasunarekin eta kapitalismoaren jarraitutasunarekin amaitzea helburu duen etengabeko praxia, azterketa eta eztabaidearen beharra duena aurriera egiteko. Ez dugu bilatzen gizarte ideal bat, edo kontsumo publikorako utopia irudi bat eskaaintzea. Historian zehar, anarkista gehienak anarkista matxinoka izan dira, ia guztia, gizartea Estatu baxterrean uzteraino eboluziona daitukeela uste dutenak izan ezik. Argiago esanda, horrek esan nahi du ez dugula uste Estatu besterik gabe desagertuko denik, eta, beraz, anarkistek eraso egin behar diotela garaitu izan dadin; behar dena matxinada hedakor bat da, subertsioa esplotatuun eta baztertuen artean hedatzea, eta testu honetan guk eta beste anarkista matxino batzuek marratzu ditugun ideia batzuk argitzen ditugu arazo nagusi honetatik abiaturu: Estatu ez bida bere kabuz desagertuko, nola desagerrari dezakegu? Beraz, lehenik eta behin, erasoa antolatzera bideratutako praktika bat da. Ohar hauek ez dira produktu itxi edo amaitu bat; etengabeko eztabaida baten parte izatea espero dugu; beraz, ongi etorriak izango dira erantzunak. Apunte hauetako gehienak Insurrection aldizkariaren zenbaki zaharretatik eta Elephant Editions-en panfletoetatik datozi.

8. GU GARA ESPLOTATUAK, kontraesana gara: ez da itxaroteko garaia.

Izan ere, kapitalismoak kontraesan sakonak ditu, egokitzeko eta eboluziorako metodologietara bultzatzen dutenak, sistema atsekabetsen duten krisi periodikoak salhestera bideratuak; baina ezin gara pasiboki krisi horien zain egon. Gertatzen direnean ongi etorriak izango dira matxinada prozesuari mesede egiten badiote. Esplotatu gisa, ordea, kapitalismoaren kontraesan nagusia gu gara. Horregatik, edozein une da beti matxinadarako egokia, hain zuzen ere horregatik hauteman dezakegu gizateriak amaiera eman ziezaiokeela estatuaren existentziari bere historiako edozein unetan. Esplotazio eta zapalkuntza sistema horren etengabeko erreprrodukzioan haustura bat posible izan da beti.

1. ESTATUA EZ DA DESAGERTUKO; ERASO EGIN BEHAR DIOGU

Kapitalaren estatua ez da "desagertuko", nahiz eta anarkista askok hau sinisten dutela dirudien "itxaroteko" jarriera abstraktuetan geratuz ez ezik, mundu berria eraikitzeko zaharra suntsitu behar dela sinisten dutenek ekintzen aurka agertzen direnean. Erasoa bitartekaritzari, baretzeari, sakrifizioari, egokitzeari eta amore emateari uko egitea da.

Ekintzaren eta jardutenean ikastearen bidez izango da, eta ez propagandaren bidez, matxinadarako bidea irekiko dugun modua, nahiz eta propagandak paper garrantzitsua izan nola jokatzzen dugun argitzeko orduan. Itxaroteak itxaroten irakasten du soiliak; ekiteareen bidez ekiten ikasten dugu.

Matxinada baten indarra soziala da, ez militarra. Errebolta orokor baten garrantzia ebauatzeko neurria ez da klase armatua, baizik eta, aitzitik, ekonomiaren paralisiaren dimentsioa, normaltasunarena.

ekintzara pasatzea, dena lortutako kidetasunaren arabera geritzen dela, eta ez duela zerikusirik gutxi gorabehera kamuflatutako programa, plataforma, bandera edo alderdiekin. Antolaketa anarkista informala, beraz, kidetasun amankomun baten inguruan biltzen den antolaketa berezia da.

Gutxiengo anarkista eta esplotatuak eta baztertuak:

Gu esplotatuak eta baztertuak gara, eta horregatik jardutea da gure lana. Gizarfe mugimendu ikusgarri eta zabal baten parte ez den ekintza oro ez dela "proletarioen izenean" jardutea esan ohi duten arren. Horregatik, aztertzea eta itxarotea aholkatzten due, ekin beharrean. Antza denez, gu ez gara esplotatu en doan dauden esplotatuak, gure nahiak, gure amorrua eta gure ezintasuna ez dira klase-borrokan parte. Hau esplotatu eta subertsiboen arteko beste bereizketa ideologiko bat besterik ez da.

Gutxiengo anarkista aktiboa ez da zembakien esklaboa; aitzitik, boterearen aurka jardutenean jarraitzen du, nahiz eta klase-gatazka maila baxuan egoen gizarteko esplotatuenean. Ekintza anarkistak, beraz, ez du klase esplotatu osoa antolatu eta babestu behar, borroka hastikerik amaiera arte ikusteko erakunde zabal batean; aitzitik, borrokaren alderdi individualak identifikatu eta kontuan hartu beharko lituzke eras-ondorioetan. Halaber, masa borroka handien irudi estereotipatu eta dena menderatzeko eta kontrolatzeko dagoen mugimendu baten hazkunde infinituaren kontzeptutik urrundu behar dugu.

Esplotatu eta baztertuak harremana ezin da denboraren igarotzeari aurre egin behar dion zerbaitek bezala egituratu, hau da, ez da amaierarik gabeko hazkundeak eta esplotatzileen erasoaren aurkako erresistentzian oinarritu behar. Dimentsio espezifiko muritzuagoa izan behar du, eraso-harremana izan behar du eta ez atzeguardia.

Gure borroka eraikitzeten has gaitezke matxinadaren baldintzak azaleratu ahal izateko eta gatazka latentea garatu, kanporatu ahal izateko. Horrela, gutxiengo anarkistaren eta borroka gara daitukeen egoera espezifikoaren arteko harremana ezartzan da.

6. ANTOLAKUNTZA INFORMALA; iraultzai edo ekintzaile profesionalik gabe, erakunde iraunkorrik gabe.

Alderdi/sindikatuetatik autoantolaketara:

Mugimendu iraultzaiaren baitan desberdintasun sakonak daude: borrokaren kalitaterako eta bere autoantolaketarako joera anarkista, eta kantitativerako eta zentralizaziorako joera autoritarioa.

Erakunde zeregin zehatzetarako erabiltzen da: horregatik, alderdi, sindikatu eta erakunde iraunkorren aurka gaude, horiek guztiek borroka sintetizatzeko eta kapitalarentzat eta Estatuaren bezalat integrazio-elementu bihurtzeko jarduten dute. Euren helburua, euren existentzia propioa izatera pasatzen da, kasurik txarrenean, lehenik, antolaketa eraikitzenean, eta ondoren, borroka aurkitu edo sortzen dute. Gure zereginak ekitea da; antolaketa metodo bat baino ez da. Horregatik, ekintza edo praktika erakunde baten esku uztearen aurka gaude: matxinadarantz zuzenduko gaituena ekintza orokortu behar dugu, ez borrokatik kontrolatu. Erakundeak ez du balio behar interes jakin batzuk defendatzeko, interes jakin batzuei eraso egiteko baizik.

Antolaketa informalak idetasunagatik batutako taldekie kopuru batean oinarritzen da; bere elementu bultzatzalea ekintza da beti. Zenbat eta arazo gehiago izan, orduan eta kidetasun handiagoa izango dute. Badakigu benetako antolaketa, batera jarduteko gaitasun efektiboa dela, bestea non aurkitu jakitea, batera arazoak aztertzea eta

2. AUTO-JARDUTEA

VS

errebolta gidatua: matxinadatik erebolta.

Anarkista gisa, iraultzza da gure erreferentzia puntu irmoa. Hain zuzen ere, gertaera zehatz bat delako, egunero eraiki behar da, zentzu hertsian, iraultzza sozial baten ezaugarri askatzale guztia ez dituzten saikera apal ugarien bidez. Saikera apal horiek matxinadak dira. Hauetan, esplotatuen eta baztertuen gehiengoak, eta politikoki sentsibilizatutakoen gutxiengoen altxamendua bidea zabaltzen du, geroz eta gizarteko esplotatuen zati handiagoen parte-hartzerako, iraultzara eraman dezakeen mugimendu matxinobaten bidez.

Borrokok bai epe luzera, bai entainera garatu behar dira. Beharrezkoa da estrategia argiak planteatzea, modu koordinatuan eta produktiboan metodo desberdinak erabili ahal izateko.

Ekintza autonoma: borrokkaren autokudeaketak esan nahi du borrokatzen dutenak erabakiak hartzerakoan eta euren ekintzatan autonomaok direla; hain zuzen ere, borrokaren kontrola beti hartzen sainaten den sintesi-erakunde baten aurkakoa. Horiek kontrolatzan dituen erakunde baltzar baten barruan sintetizatutako borrokkak erraz integratzenean dira egungo gizartearren botere egituren barruan. Borroka auto-antolatuak berez kontrolaezinak dira ingurune sozialean zehar barreiatzen direnean.

3. KONTROLA EZINTASSUNA

VS

errebolta kontrolatua: erasoaren hedapena.

Inoiz ez da posible borroka zehatz baten emaitza aldez aurrelik ezagutzea. Borroka partzial batek ere ustekabeko ondorioak izan ditzake. Hainbat matxinadatik (partzial eta zehatzak) abiatu daitukeen iraultzarako bidea ezin da aldez aurrelik bermatu jarraitu beharreko estrategia baten bidez.

Sistema berez ez da sabotaje-ekintza horien beldur, baizik eta hauek sozialki hedatzearaz. Metodo apalenak erabiliz ere, norbanako proletarizatu bakoitzak bere helburuak lor ditzake, bakarrik edo beste batzuekin batera.

Materialki ezinezko da Estatuaarentzat eta kapitalarentzat lurraldetako sozial osoan jarduten duen kontrol-aparatua zaintzea. Kontrol-sareei aurre egin nahi dien edonork bere ekarpen teoriko eta praktikoa egin dezake. Apurizen diren lehen kate-mailen azaleratzea sabotaje-ekintzen hedapenarekin bat dator. Autoaskapen sozialaren praktika anonimoa eremu guztietara hedatzailek, honela botereak bere ordez sartutako prebentzio kodeak hautsiz.

Ekitzta txikiak, erraz erreproduzitu daitezkenak, edonoren eskura dauden metodo ez sofistikatuak burutu daitezke, eta euren simpletasun eta bat-batekotasunagatik kontrolaezinak dira. Horregatik, matxinadaren kontrako garapen teknologiko aurreratuenei ere barre egiten diete.

4. ETENGABEKO GATAZKA VS bitartekaritza indar instituzionalekin.

Gatazka elementu iraunkor gisa ikusi behar da boterea dutenen aurkako borrokan. Elementu horri galtzen duen borroka batek, azkenean, erakundeekiko bitartekaritzara bultzatzen gaitu, eskuordetzeko ohiturara ohitzu eta Legebiltzarren dekretu bidez gauzatutako ilusiozko emantziapazioan sinetsiz, gure esplotazioan aktiboki parte hartzera iritsi arte.

Agian arrazoi individualak izan beharko lirateke gure helburuak indarkeriazko metodoen bidez lortzeko saiatzearen inguruaren zalantzaz eragin beharko liguketenak. Baino indarkeria eza printzipio mailara igotzen denean, eta erreallitatea "on" eta "txar" artean banatuta dagoenean, argudioek balioa izateari uzten diote, eta dena sumisio eta obedientzia terminoetan ikusten da. Globalizazioaren aurkako mugimenduko buruzagiek, euren urrunzearren eta kideak salatzearren bidez, kontu bat argi utzi dute: euren printzipioak mugimendu osoaren gaineko botere aldarrakapen gisa ulertzten dituztela, osotasunean.

5. ILEGAL TASUNA; matxinada ez da bankuak 1apurtzea bakarrik.

Anarkismo matxinoa ez da bizirauparen etika bat: denok hainbat modutara bizirauten dugu, askotan kapitalareliko kompromisoan, gure klase sozialaren, gure talentuaren edo gure gustuen arabera. Iakina, ez diogu aurre egiten soldatapeko lanaren kateetatik askatzeko legez kanpoko metodoak erabilizteari, horrela bizi, eta gure proiektuak gauzatu ahal izateko; hala ere, ez dugu ilegalitasuna jainkotzen, eta ez dugu erlijio-motaren bat bilakatzen bere martiriekin; metodo bat baino ez da, eta sarritan metodo egokia.